

стантина и се покори на властѣта на Исляма. Първиѣтъ имаминѣ, Бешвакѣ отъ рода на Сейфуловичитѣ, испѣ еванѣ въ Свѣта София, и въ врѣме на молитвата закали се на свѣта къмъ всичкитѣ четири страни съ гола бошнашка сабля. Изъ Етрене, втората столица на Османитѣ, излѣ-
 ве всичкото тѣхно войнство и се распространиха всички-
 тѣ тѣхни завоевания. Едирненското слънце глѣдаше, как-
 то и сега, на тойзи градѣ, расхвърленѣ при сливането
 на тритѣ рѣки, които носяха къмъ стѣпитѣ на султанитѣ
 прѣданността на Българската страна; Тунджа отъ лѣво
 Марица въ срѣдата, а Арда отъ дѣсно. Всичкитѣ три
 сж се ославянили, както се е ославянило българското
 плѣме и се е ославянило самѣ султана съ крѣвѣта на
 сръбскитѣ княгини отъ рода на Душана и на царь Ла-
 варя. Всичко това слънце отдавна е видѣло, както вижда
 сега, минаретитѣ на джамиитѣ на султанѣ Кануаджи Сю-
 леймана, на султанѣ Мурада, Варненскиѣтъ побѣдителѣ,
 и на гровний Баязида, старийтѣ мостѣ на Михалѣ—бей,
 разрушающитѣ се развалини на двореца на отоманскитѣ
 кесари, упирающитѣ се въ небето широколиствени бу-
 кове на султанскиѣтъ звѣринецѣ, въ който направили
 градини съ разни нѣмско—английски измисляния, и ка-
 вармитѣ на еничеритѣ и спахиитѣ, предѣ които се рас-
 хождатѣ пѣшитѣ и коннитѣ славянски каваци. Тия сла-
 вянски остатѣци отъ султанското могѣщество сж още
 уцѣлѣли, но кой знае дълго ли тѣ ще се продѣржатѣ,
 защото на тойзи свѣтѣ всичко чудно се прѣпилита. Нѣм-
 цитѣ Славянитѣ нѣмчатѣ, а Турцитѣ ги турчатѣ, но Сла-
 вянитѣ не казватѣ своята послѣдня дума, но и Богѣ знае
 кога тѣ ще я кажатѣ и ще ги допустнатѣ ли да я кажатѣ.

Не се е случило нищо ново, всичко по-старому; но
 на улицитѣ се шепнатѣ, загрижени сж, за нѣщо си слѣ-
 дятѣ. Бейоветѣ отиватѣ при валията да го поздравятѣ,
 а деньтѣ не е празниченѣ, не е тържественѣ, отиватѣ
 и при Ферика, макарѣ Славянинѣ, но мюсюманинѣ. Тѣхѣ
 ги угощаватѣ съ чибуци и кафе, тѣ привѣтствуватѣ на-
 дѣво и на-дѣсно, и въ разговоритѣ безпристанно спо-
 мѣнуватѣ името на гровнийтѣ визирѣ Кѣбразлията, та-